

BA NGÀY VỚI QUỶ

Tiểu thuyết

**Nhà xuất bản Hà Nội ấn hành năm 1992
với tiêu đề: “Món nợ”**

NGÀY THỨ HAI

(Kỳ 8)

Nỗi căm hận và sự hối hận thiêu đốt chàng trai. Khi đã ra đến đường lớn, anh tăng mạnh ga. Chiếc xe rú lên, lao vun vút ngược với hướng gió. Phải tìm bằng được những tên cướp khốn nạn ấy. Chắc chắn anh còn phải tiếp tục trả giá, tiếp tục đối mặt với những nguy hiểm, nhưng không có lẽ không còn cách nào khác. Trong hoàn cảnh như thế này, trước hết phải trông vào chính mình.

Những ý nghĩ nóng bỏng cùng với chiếc xe xé gió lao đi. Ít phút sau, thành phố đã hiện ra trước mắt. Anh giảm ga, cho xe ghé vào một căn nhà đang sáng đèn ở ngay bên đường. Đây là một cửa hàng bách hoá. Không xuống xe và cũng không tắt máy, Hưng vươn người vào nói với một cô nhân viên đang đứng sau quầy hàng:

-Nhờ chị báo với công an. Có một người công an bị cướp đánh bị thương nặng...

Anh nói rõ địa điểm nơi nạn nhân đang nằm rồi vào số cho xe lao đi trước ánh mắt hoảng hốt của cô bán hàng. Chắc chắn là chỉ sau vài phút nữa, tin này sẽ được cấp báo đến công an. Như thế là anh đã có thể yên tâm về nạn nhân đang nằm một mình ngoài hiện trường. Trong hoàn cảnh của anh, thực ra cũng không còn cách nào khác nữa...

Cuối cùng thì cái cổng rực rỡ ánh đèn màu của công viên Lenin cũng đã hiện ra trước mặt Hưng. Anh giảm ga, cho xe chạy thẳng tới nơi ban nãy anh đứng đợi Thùy Dương. Và chỉ đến giây phút này, anh mới

chợt hiểu ra sự vô lý trong hành động của mình. Làm sao có thể tìm được bọn cướp ở ngay địa điểm mà chúng vừa gây án xong? Vậy mà khi phóng xe trở về đây, anh không hề nghĩ tới điều đó. Vào giờ này, đường phố vẫn còn rất đông. Dòng người xe vẫn đang bình thản trôi đi. Người ta đang mải miết lo lắng cho những công việc còn lại của năm cũ. Có lẽ không ai trong số những người qua đây nghĩ rằng chàng trai đang đứng bên chiếc xe máy kia lại là nạn nhân của một vụ cướp.

Làm thế nào bây giờ đây? Biết đi đâu bây giờ? Trở về nhà người chị họ trong hoàn cảnh như thế này thì không được. Hay là tới nhà người bạn cùng lớp ngày trước tên là Lương? Nghe nói là cậu ta đã lấy vợ và gia đình sống trong chín mét vuông của một phòng tập thể dục cấp bốn. Như vậy thì cũng phiền toái lắm. Và điều quan trọng nhất là phải làm thế nào để tìm lại được bọn cướp?

Hưng buông một tiếng thở dài náo nức. Anh chợt cảm thấy cô đơn. Cùng với nó là nỗi ân hận và sự buồn tủi ập đến. Anh dựng xe lên vỉa hè rồi đứng tựa lưng vào một gốc cây lớn, đưa cặp mắt rầu rĩ nhìn ra xung quanh một cách tuyệt vọng. Thật quá khờ dại khi dấn thân vào cuộc hò hẹn băng quơ với cô gái ấy. Cô ta đã báo trước cho anh về tai họa và lẽ ra anh phải hiểu ngay mới phải! Rõ ràng anh mắc một sai lầm không thể tha thứ được. Có lẽ giờ này bọn cướp đang tề tựu tại một hang ổ nào đó để ăn mừng thắng lợi của chúng! Giống như một chú thỏ ngây thơ, anh đã rơi thẳng vào nanh vuốt của bầy sói. Anh sẽ không bao giờ có thể lấy lại được chiếc xe máy. Và như vậy cũng có nghĩa là những bi kịch sẽ nối tiếp nhau xảy ra. Ông anh rể sẽ phát điên lên vì tiếc của...

Tiếng còi cảnh sát chợt vang lên dứt Hưng ra khỏi những tiếng suy nghĩ. Anh quay lại và nhìn thấy ba chiếc xe mô tô phân phối lớn với những người mặc quần áo cảnh sát cơ động ngồi trên đang lướt qua. Phải rồi, có lẽ chỉ còn một cách ấy. Phải đến ngay một đồn công an để trả lại cho họ một chiếc xe máy này và trình báo về vụ việc xảy ra. Cần phải làm ngay trong khi bọn cướp chưa có thời gian tẩu tán tang vật ăn cướp của chúng. Hưng thầm quyết định như vậy và nặng nề ngồi lên xe.

Nhưng khi anh còn chưa kịp nổ máy, chợt có tiếng giọng khàn khàn cất lên ngay bên cạnh!

-Anh giai mua thuốc cho em đi!

Bóng tối bởi chiếc nón sùm sụp khiến cho Hưng không nhìn thấy rõ khuôn mặt của người bung khay đựng thuốc lá đang đứng ngay bên cạnh, nhưng giọng nói ấy tạo cho anh một cảm giác về một con người rất dạn dĩ. Anh đưa tay lần các túi và suýt reo lên vì tập giấy bạc vẫn đang cồm cộm trong túi quần bò. Có lẽ quá vội vã, hai tên cướp đã không kịp lục tìm trong người anh và lấy chiếc đồng hồ hiệu Citizen mà anh đeo trên tay. Những thứ đó cùng với tấm thẻ nhà báo và tờ công lệnh trong túi áo ngực có thể sẽ giúp được anh rất nhiều trong những ngày tới.

Hưng mua một gói thuốc Du lịch và hộp diêm. Khi anh đã châm thuốc xong, người đang đứng trước mặt anh chợt hạ giọng hỏi tiếp:

-Anh có cần gì nữa không?

Thì ra là vậy. Chàng trai đoán ngay ra cô ta định nói tới điều gì. Chắc là thấy anh cứ luẩn quẩn ở đây một mình nên cô ta đoán đây là một kẻ đang đi tìm gái. Mặc dù không hề có chút kinh nghiệm nào trong chuyện ấy, nhưng bằng khả năng liên tưởng nhạy bén, Hưng đoán chắc cô gái này ngoài cái nghề bán thuốc lá rong còn kiêm luôn cả nghề dẫn khách. Mà có thể chính cô ta cũng là một ả gái bán dâm dưới cái vỏ bán hàng rong như thế này...

Hiểu được như vậy, Hưng vội vã lắc đầu và định nổ máy nhưng câu hỏi tiếp theo đó của cô bán thuốc lá khiến anh khựng lại:

-Cái xe Cúp 70 của anh đâu rồi?

Hưng kinh ngạc nhìn cô ta. Anh vội bước hẳn xuống xe và bất ngờ giật chiếc nón trên đầu cô ta xuống. Trước mặt anh là một khuôn mặt khá xinh nhưng đôi mắt thì lạnh lẽo, vô hồn. Có điều lạ là cô gái không hề tỏ ra phật ý trước thái độ thô bạo đó của Hưng. Cô ta bình thản

ngước nhìn anh. Một thoáng im lặng để họ nhìn chăm chăm vào mắt nhau. Cô ta nói tiếp:

-Khi thằng Bình “xoăn” ngồi lên sau xe của anh, tôi đã đoán chắc là nhất định anh sẽ bị mất xe ấy với chúng nó!...

Bây giờ thì Hưng đã hiểu: cô gái này đã có mặt ở đây và đã chứng kiến được tất cả. Nhưng điều quan trọng hơn là hình như cô ta có biết về những tên cướp ấy. Để kiểm tra lại ý nghĩ của mình, anh hỏi:

-Bình “xoăn” là ai?

-Là cái đứa đã ngồi lên sau xe của anh!

-Còn cái thằng đã cướp chiếc Pơ-Giô?

- Nó là Hòa “trố”. Cùng một bọn cả! - Cô gái bình thản trả lời - Cướp chuyên nghiệp đấy.

Nói xong cô ta đưa tay lấy lại chiếc nón vẫn đang trong tay Hưng, đội lên đầu mình rồi quay người định bỏ đi. Không kịp suy tính gì thêm. Hưng bước vội tới chắn đường. Anh móc tấm thẻ nhà báo ra, đưa tới trước mặt cô ta và nói bằng giọng gấp gáp:

-Tôi là nhà báo đang đi công tác ... Chiếc xe cúp ấy là tôi mượn của một người bạn. Cô ta có thể giúp tôi tìm lại được không?...

Rõ ràng không phải do tấm thẻ nhà báo mà chính là giọng nói của Hưng đã khiến cô gái dừng lại. Nhưng cô ta lắc đầu:

-Không phải việc của tôi. Anh cứ tới đồn công an mà báo cáo.

-Tôi cũng đã nghĩ tới điều đó. Nhưng... tôi tin cô sẽ giúp tôi tìm được nhanh hơn. Tôi không còn nhiều thời gian.

-Thì anh cứ đem những điều tôi nói báo lại với công an - Cô gái nói bằng giọng cô ra dửng dưng- Hai thằng ấy đều có tên trong sổ đen của công an cả đấy.

Hưng lăm lấy bàn tay của cô ta:

-Bây giờ, tôi trông mong vào sự giúp đỡ của cô! Ở đây tôi không có nhiều bạn bè.

Cô gái lắc đầu nhưng vẫn để yên tay mình trong bàn tay nóng bỏng của chàng trai:

-Anh tưởng tìm được chúng nó dễ lắm à?

-Nhưng nếu không có cô, chắc là tôi không thể tìm được chúng nó
- Hưng nói và móc tập bạc rồi tháo chiếc đồng hồ trên tay – Đây, tôi đi chuyển này được cơ quan ứng trước cho một trăm ngàn. Cả chiếc đồng hồ này nữa. Xin biểu cô tắt cả. Tôi không còn gì đáng giá hơn...

Cô gái bấm môi lại và trong thoáng đó, khuôn mặt cô trở nên tối sầm. Hình như bên trong con người này đang xảy ra một sự giằng co rất dữ dội. Sau đó, cô ta bỗng đưa mắt quan sát nhanh xung quanh rồi đột ngột hỏi Hưng:

-Anh không có bạn bè gì sao?

-Tôi có bà chị. Nhưng chưa thể về đó được nếu không có chiếc xe cúp mà tôi mượn của ông anh rể. Nhưng tôi cũng còn có một anh bạn...

-Bạn anh làm gì nhỉ?

- Cậu ấy là cán bộ ở một Viện khoa học.

-Cho qua đi! - Cô gái phẩy tay - Ngủ ấy thì không làm được gì đâu! Bây giờ nếu không còn chỗ nào nghỉ qua đêm, anh đi với tôi...

Hưng hơi ngần ngại:

-Cô định đi đâu? Mà như thế liệu có phiền lắm không?

Cô gái nhếch mép cười:

-Xem ra anh cũng ý tứ gớm nhỉ? Nhưng cái quan trọng nhất đối với anh bây giờ là phải có nơi nghỉ qua đêm để lấy sức. Tìm được cái xe cúp đáng giá một đồng tiền ấy không phải chuyện đùa đâu!

Về điều đó thì không có gì phải bàn cãi. Hưng gật đầu:

-Vậy thì đi. Cô ngồi lên xe đi.

-Anh cất tiền với cái đồng hồ đi - Cô gái nói trong khi lúi húi thu gọn khay thuốc lá - Tôi giúp anh không phải vì tiền!

Chỉ một chút nữa, Hưng đã buột miệng hỏi: “Vậy thì vì cái gì?”. Nhưng anh đã kịp im lặng. Tron khi đó, cô gái thu dọn nhanh cái khay bán hàng và nhanh nhẹn ngồi lên sau xe của anh.

-Đi thẳng về ngã năm Hàng Bột, rồi tôi sẽ chỉ tiếp.

Hưng nổ máy và cho xe chạy. Sau lưng anh, cô gái hỏi.

-Chiếc xe cúp của anh là loại “kim vàng giọt lệ” phải không?

-Vâng, tôi mượn của ông anh rể.

-Vậy thì chúng nó trúng quả đậm rồi! - Cô gái bình phẩm bằng giọng thản nhiên - Nhưng mỗi càng to, càng khó nuốt!

Thực ra Hưng không hiểu tại sao cô ta lại bình phẩm như vậy. Và anh vẫn rất băn khoăn với ý nghĩ: tại sao cô ta lại chủ động giúp đỡ anh – một kẻ xa lạ như thế này? Vì lòng tốt chăng? Khó có khả năng ấy lắm. Bằng mọi cách, cần phải hiểu rõ được động cơ đã thúc đẩy cô ta lao vào cuộc phiêu lưu mà chắc chắn sẽ có không ít nguy hiểm này. Và cũng cần phải cẩn thận vì biết đâu đây lại là một cái bẫy khác nữa? Những điều vừa xảy ra đã cho anh một bài học cảnh giác là không nên dễ dàng tin vào người lạ. cần thiết. Chính vì những ý nghĩ ấy, khi đi ngang một đồn công an, chỉ chút nữa là Hưng đã đạp phanh để ghé vào. Như đoán được ý nghĩ của anh, cô gái bình tĩnh nói;

- Nếu muốn, anh cứ vào đồn công an để báo cáo đi.

“Thôi, đã trót đâm lao rồi, phải theo lao!” - Hưng thầm quyết định như vậy. Nếu cô gái này không thể giúp đỡ anh được, khi đó sẽ tìm đến công an. Hãy cứ tận dụng mọi khả năng trong khi vẫn còn chưa quá muộn! Hơn nữa, bằng suy luận của mình, và với giác quan nhạy bén của một nhà báo, chàng trai tin rằng cô gái này có những lý do để lao nhập cuộc.

Hãy cứ dần tới đã. Còn trong trường hợp cô ta là một kẻ lừa đảo, anh sẽ đối xử lại một cách sòng phẳng.

5.

Trên đường đi, đã mấy lần cô gái vỗ vào vai Hưng yêu cầu anh chậm lại để cô ta nhìn theo ai đó. Đến khu vực có lối rẽ vào ngõ chợ Khâm Thiên, cô ta hướng dẫn anh chạy xe vào. Họ đi sâu vào trong ngõ chừng dăm chục mét, rẽ ngang và cuối cùng dừng lại trước một quán cà phê nằm ở cuối ngách.

Trong cái quán tối tăm ấy chỉ có một cặp trai gái đang ngồi trong góc với tư thế như đang ôm hôn nhau. Chủ quán là một phụ nữ to béo và có cặp mắt gian xảo. Thị gật đầu và chào cô gái như một người quen biết cũ. Cô gái gọi hai ly cà phê đen. Một lát sau, chủ quán mang và phê tới và hỏi cô ta:

-Vẫn thế hả?

-Không - cô gái lắc đầu - Lâu nay chị có thấy con Nhung với con Lý lại đây không?

-Không, lâu rồi chưa gặp tụi nó.

-Còn tụi thằng Hòa “trố”?

-Cũng không thấy - Chủ quán trả lời và liếc nhanh sang phía Hưng
- Nhưng có chuyện gì thế?

Chỉ có cô gái mới hiểu được ẩn ý của câu hỏi ấy. Chủ quán lo ngại rằng Hưng là một công an và cô gái này bị áp giải đến đây để tiến hành điều tra. Cô gái lắc đầu và mỉm cười thay cho câu trả lời rồi hỏi tiếp.

-Đạo này chị làm ăn ra sao?

-Chán lắm! - Chủ quán nói giọng than vãn - Công an họ đang làm “đợt bảy”. Chúng nó dạt hết ra ngoại thành.

Về điều này thì Hưng có thể đoán ra được. “Đợt bảy” mà chủ quán nhắc đến là đợt thứ bảy của chiến dịch truy quét đối tượng hình sự và gái bán dâm mà lực lượng công an thành phố đang triển khai. Chỉ cần qua những lời trao đổi mập mờ vừa nghe được, anh cũng có thể đoán chắc đây là một trong những ổ chứa rẻ tiền. Cô gái cùng đi với anh tỏ ra thân thuộc với chủ quán. Đó là một dấu hiệu rất đáng lo ngại và điều đó khiến anh phải thận trọng hơn nữa...

-À này - Bà chủ quán chợt nhớ ra - Ban nãy có chú Thiện với thằng Hùng “toét” vào đây. Nom chú Thiện hồ hởi lắm. Có lẽ mới vào cầu đấm?

-Sao? - Cô gái hỏi và gần như đứng bật dậy - Tay Thiện mới về à?

Chủ quán cũng tỏ ra ngạc nhiên:

-Vậy lâu nay chú ấy đi đâu? Cứ tưởng là vẫn quanh quẩn quanh đây?

Khuôn mặt của cô gái chợt tối sầm lại. Cô ta không trả lời bà chủ quán mà đưa ly và phê lên ngang mắt và chăm chăm nhìn vào đó như để che giấu tâm trạng của mình. Một lát sau, cô ta thông thả nói:

-Lâu nay tay Thiện đi làm ăn xa. Tôi cũng không biết là đi đâu? Mà chị có nghe chúng nó nói gì với nhau không?

-Chúng nó chỉ nói về vụ đánh nhau với mấy thằng trấn lột nào đó...

Cô gái khẽ gật đầu và uống hết ly và phê rồi đột ngột đứng lên:

-Thôi chào chị!

Chủ quán in lặng đón tờ giấy bạc của cô ta. Hưng cũng đứng lên. Họ im lặng đi ra khỏi quán. Ra ngoài, sau khi đã ngồi lên sau xe của Hưng, cô gái chợt đập khế vào lưng anh:

-Anh có biết con mẹ ấy làm nghề gì không!

-Ai cơ? - Hưng hỏi lại.

- Mụ chủ quán cà phê này chứ ai. Ngày xưa, mụ là gái làm tiền có hạng đấy. Bây giờ thì là chủ chứa...

Hưng lặng người đi. Anh ngạc nhiên vì cô gái nói ra tất cả những điều ấy một cách rất tự nhiên. Trong khi đó, rõ ràng là cô ta có vẻ rất thân thuộc với cái địa chỉ này.

(Còn tiếp)

Đức Dũng